

[Arbejdsministeren.]

Efteruddannelserne er led i en aktiv arbejdsmarkedspolitik, der skal gøre det lettere for den enkelte at opnå sådanne færdigheder og sådan viden, at han eller hun kan få velbetalt beskæftigelse ved interessant arbejde. Den enkelte bør interessere sig for sin efteruddannelse, ganske uanset om han er arbejdsløs eller han ikke er arbejdsløs.

For det andet så er det fundamentale problem i og for sig ikke at opbygge et eller andet stort system. Uddannelserne og uddannelsesapparatet findes i forvejen, og det kan udbygges efter behov. Det fundamentale problem, som også hr. Lembourn strejfede, er at finde en løsning på spørgsmålet om den efteruddannelsessøgendes personlige uddannelsesfinansiering, altså dækning af hans leveomkostninger i kursusperioden. Der er jo tale om personer, der allerede er på arbejdsmarkedet og har etableret et vist levestandard, og derfor er de beløb, der skal ydes den enkelte, noget højere end dem, der ydes ved deltagelse i primære uddannelser. For en række offentligt ansatte og for de korte arbejdsmarkeds-kursus er dette problem løst, men der er store grupper af arbejdstagere, for hvem der ikke forefindes tilsvarende godtgørelsesordninger. De problemer, der hænger sammen med det, har jeg taget op til overvejelse sammen med undervisningsministeren.

Lembourn: Jeg er nok enig med arbejdsministeren i, at det ikke skal være arbejdsløshedspolitik, men i det øjeblik man gennemfører det system, jeg her har talt om, ville arbejdsløshed som sådan altså ikke eksistere, og så er det et rent uddannelses-system, der tænkes på, og så er det uddannelsespolitik. Hvis man ville gennemføre det i det omfang, kan man vel nok betvivle, at apparatet er der. Så skal det i alt fald udbygges så meget, at det vel egentlig bliver et andet apparat. Men må jeg have lov at stille et tillægsspørgsmål?

Ministeren sagde, at vi her i folketinget ville få disse ting til behandling, og nævnte selv, at det i øjeblikket er sådan, at det kun er for arbejdere og til en vis grad funktionærer, man har disse omskolingsmuligheder, og ikke for andre. Kan det tænkes, at man vil udvide kredsen? Ministeren

nævnte også, at det kun er kortvarige uddannelser, vi har. Kan det tænkes, at man vil forlænge dem, sådan at de virkelig kan blive ikke bare videreuddannelser, men også omskolingsuddannelser?

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard): Jeg tror ikke, det er ligeegyldigt at præcisere, at vi ikke skal tænke i arbejdsløshed i denne forbindelse, men i beskæftigelse. Jeg tror også, det rent terminologisk betaler sig at slå fast, at videreuddannelser er dem, der tager lang tid, og omskoling er de mere kortvarige. De omskolingsuddannelser, der findes, er til rådighed ikke blot for arbejdere og funktionærer, men også for selvstændige erhvervsdrivende. Spørgsmålet om godtgørelse er så et problem, som måske løses forskelligt for disse kategorier.

Der er endvidere den forskel, at gennem en videreuddannelse kvalificerer man sig på et højere niveau end gennem en efteruddannelse. Ved omskoling holder man sine kundskaber ved lige, men tilpasser dem den samfundsudvikling og erhvervsudvikling, der har fundet sted inden for ens område. Derfor er problemet ganske nuanceret, både når det drejer sig om uddannelsesapparatets tilpasning, og når det drejer sig om, hvilken godtgørelsesordning der i det givne tilfælde er brug for, og disse spørgsmål er for tiden genstand for forhandlinger mellem undervisningsministeren og mig.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om tillæg til lov om smitsomme sygdomme hos husdyrene.

(Lovforslaget (nr. 61) findes i tillæg A. sp. 1431, fremsættelsen i tidenden sp. 997).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Chr. Thomsen: Det foreliggende lovforslag om ændring af loven om smitsomme sygdomme hos husdyrene drejer sig alene om skummetmælk, der overføres fra ét mejeri til et andet.

Jeg tror, man kan sige om de gældende